

Helle Thorning-Schmidts 1. maj-tale

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Statsminister

Dato

1. maj 2005

Sted

Fælledparken, København

Krisen og VKO har været et dyrt bekendtskab for Danmark.

Vi har mistet 180.000 private arbejdspladser. Der er blevet slået hul i statskassen.

Og væksten er stadig lav.

Hvor andre ville handle, så har regeringen valgt det, den kalder nulvækst. Nulvækst i den offentlige sektor. Nul nye initiativer. Nul nye job. Nul investeringer. Danmark er sat i stå.

Så er der sikkert nogen, der tænker, at det da egentligt er skønt, at regeringen har valgt at gøre nul. For så laver den i det mindste ikke flere ulykker efter 10 år med den ene dårlige beslutning efter den anden.

Men Danmark har brug for handling. Og vi har brug for handling nu.

Regeringen taler meget om Danmark i år 2020. Det er skam fint nok at tænke frem. Men tag ikke fejl. Det vigtigste år i dansk politik er ikke 2020. Nej, det er 2011. Det Danmark, vi får i 2020, afhænger af de beslutninger, vi tager i 2011.

Det er i år, vi beslutter hvor meget uddannelse danskerne skal have i 2020.

Det er i år, vi beslutter hvor sunde vi skal være i 2020.

Og det er i år, at vi giver dansk erhvervsliv det rygstød, som skal skabe vækst og velstand i 2020.

Sætter vi gang i økonomien og får flere i arbejde nu, kan vi skabe ny velstand. Med færre arbejdsløse bliver udgifterne til dagpenge og kontanthjælp mindre,

og indtægterne til den fælles kasse bliver større.

Investerer vi i sundhed og forebyggelse nu, får vi færre syge og mere livskvalitet. Det giver ingen mening, at over halvdelen af de nyuddannede sygeplejersker står uden job, mens andre ikke kan passe det job, de har, fordi de venter på en operation.

Styrker vi uddannelse og forskning nu, kan vores unge bedre konkurrere med jævnaldrene fra resten af verden. De skal mestre den nyeste teknologi nu – ikke når fastnettelefonen er sendt på museum.

Og sikrer vi integrationen nu, ja, så får vi færre udgifter til indvandrerkvinder på overførselsindkomst og kan øge udbudet af arbejdskraft med titusindvis af hænder.

Det er nu, vi skal sikre Danmarks velstand. Ikke om 10 år.

Regeringen siger, den har en plan. Men den siger så meget.

Kan I huske, hvordan vi sidste år fik vi at vide, at det lysnede, og at regningen var betalt?

Det var dengang, at det var børnefamilierne, de arbejdsløse, de studerende og de ansatte i kommunerne, som skulle betale regningen.

Der gik et halvt år. Så viste det sig, at ikke alle bilag indgik i regnskabet.

Det kom som en kæmpe overraskelse for regeringen, at olien i Nordsøen på et tidspunkt slipper op, og at der kommer flere ældre. Regningen var dobbelt så stor.

Nu har regeringen så en ny plan. Denne gang er det efterlønsmodtagerne og folkepensionisterne, som skal betale.

Husk. Det handler om mennesker.

Til den 31-årige postmedarbejder siger Lars Løkke, at hun skal være på arbejdsmarkedet, indtil hun bliver 71 år. Det er mange år med at flytte tunge

bokse, skæve arbejdstider og lange vagter.

Til den 53-årige murer, som havde planlagt at skulle på pension som 65-årig, siger Lars Løkke, at han lige må snuppe to år til.

Og tag ikke fejl. Dansk Folkeparti er parat til at gå hele vejen med Lars Løkke. Det ender med en Pia.

Og hvad er så prisen for, at Dansk Folkeparti bryder alle sine løfter, forringer folkepensionen og skærer i SU'en?

Svaret er lige så simpelt, som det er forunderligt: Grænsekontrollen skal genindføres.

Det er da en flot trøst for de 470.000 mennesker, som troede, de vidste hvornår de skulle på pension, at vi nu skal vise pas ved grænsen i Padborg og sidde i kø på Øresundsbroen. Særlig når man tænker på, at de kriminelle nok skal finde vej ind til en af landets mange kyster, hvis det er det de vil.

Jeg tør slet ikke tænke på, hvad Pia Kjærsgaard skal have for at stemme for flere tvangsudliciteringer og nedskæringer i hjemmeplejen. Skal den kriminelle lavalder sættes ned til 12 år? Eller skal vi endelig have det forbud mod paraboler?

Dansk Folkeparti prøver at få det til at se ud som om, det er åh så svært at løbe fra alle løfter. Men hvis det er så svært, kan de jo bare sige nej.

De kunne lade være med at stemme for regeringens nedskæringer og skattelettelser.

De kunne sige nej til, at det er folkepensionister og de arbejdsløse, der skal betale for deres egen forfejlede økonomiske politik.

Der er andre veje for Danmark end at skære ned og give skattelettelser.

Lad mig sige det helt klart, så det ikke kan misforstås: Socialdemokraterne vil ikke afskaffe efterlønnen. Vi vil ikke forringe folkepensionen.

Vi står ved vores aftale fra 2006. Og det er dybt beklageligt, at regeringen og

dens støtter har sat kursen mod at bryde det klokkeklare løfte, vi gav danskerne i 2006.

Danmarks problemer bliver ikke løst af, at vi afskaffer efterlønnen. De kan kun løses ved, at vi får en ny regering.

Tiden er kommet til at sige farvel til Løkkes hovsa indgreb og Pia Kjærsgaards luner. Tiden er kommet til et nyt flertal, som er sammen om Danmark.

Et flertal, hvor vi siger tingene, som de er. Og hvor vi ikke tøver med at stille krav til hver enkelt af os. Et flertal, som bygger på værdier, som er lige så stærke, som de er simple.

Rettigheder og pligter følges ad.

De bredeste skuldre skal bære mest.

Alle har et ansvar for at bidrage til fællesskabet.

Og alle har et ansvar for at gøre det yderste for at forsørge sig selv og sin familie.

Vær ikke i tvivl: Der er markant forskel på regeringens og S-SFs økonomiske politik. Men den største forskel handler om, hvilket Danmark vi ønsker.

Tror man på et Danmark, hvor man nidkært modsætter sig, at millionærer og banker bidrager lidt mere til fællesskabet, men hvor man uden tøven er parat til at forringe folkepensionen for helt almindelige lønmodtagere. Ja, så kan man trygt stemme på VKO.

Tror man på et Danmark, hvor de der har fået mindst af samfundet, selv skal betale for deres uddannelse, og hvor unge får skåret i deres SU, så skal man stemme på VKO.

Og tror man et på Danmark, hvor rettighederne for lønmodtagerne systematisk bliver udhulet, så kan man med søvngængeragtig sikkerhed stemme på VKO.

Men ved I hvad? Det er ikke det Danmark, jeg tror på.

Danmark er et fantastisk land. Det er land, hvor alderdom ikke er det samme som fattigdom. Det er et land, hvor pengepungen ikke bestemmer, om du får behandling på et sygehus. Og det er et land, hvor vores børn har gratis adgang til uddannelse.

Vi har alle sammen grund til at ranke ryggen over det, vi har opnået. Og det Danmark vi har skabt. Og særligt en smuk 1. maj som i dag.

For det var ikke sket uden solidaritet mellem almindelige mennesker. Det var ikke sket uden ofre og svære valg.

Og det var slet ikke sket, hvis vi ikke havde gjort det i fællesskab.

De store spring fremad for Danmark er sket i fællesskab. Hvor politikerne lytter til lønmodtagerne og til erhvervslivet og alle andre samfundsinteresser.

Det er det Danmark, jeg tror på. Det er det Danmark, jeg vil passe på.

Jo, krisen har gjort os fattigere. Alt for mange har mistet deres job. Mange har måttet gå fra deres hjem. Og endnu flere er stavnsbundne til deres hus. Forbrugsfesten er slut. Helt slut.

Men vi er først for alvor et fattigt samfund, hvis holder op med at bekymre os om hinanden. Hvis vi bliver et samfund, hvor vi ikke passer på hinanden eller taler sammen, så har vi mistet det, som gør Danmark til noget særligt. Vi skal have alle med. Og vi skal have alle med, inden det er for sent.

Jeg er dybt bekymret. Jeg er bekymret for, at vi er ved at tabe en generation af unge på gulvet. Jeg er selv vokset op i firserne. Det var dengang, vi talte om ungdomsledighed, langtidsledighed, praktikpladsmangel, tvangsauktioner og adgangsbegrænsning. Det var en tid, hvor modløshed blev til rodløshed.

Da de unge i min generation havde brug for en uddannelse eller et job, fik de et nummer til arbejdsløshedskøen. Det var der, hvor alt for mange blev hængende på kanten af fællesskabet i stedet for at blive en del af fællesskabet. Alt for mange kom aldrig rigtig med.

I dag skal vi sige til hinanden: Det ikke må ske igen.

Derfor skal vi rulle nedskæringerne på uddannelserne tilbage. Derfor skal vi have en praktikpladsgaranti.

Og derfor skal vi have væksten tilbage i år.

Denne 1. maj er der en gruppe af mennesker, som jeg gerne vil sende en særlig hilsen. Det er nogle mennesker, vi ikke hører meget til. De optræder ikke i X-factor. De passer dårligt ind på Paradise Hotel. Og i en tid, hvor kampen om opmærksomheden er benhård, er de lette at overse. Men ikke i dag. Til de mange mennesker som er på kontanthjælp, vil jeg sige, så det ikke kan misforstås: Socialdemokraterne har ikke glemt jer.

Det er en af regeringens helt store svigt, at vi efter en periode med vækst og enorm velstand fortsat har over 130.000 mennesker på kontanthjælp.

Ingen kan være i tvivl om, at det er hårdt at være på kontanthjælp. Pengene er små. Kravene er store. Og sådan må det også være. For rettigheder og pligter skal følges ad.

Målet med kontanthjælp er at give en vej tilbage til et liv, hvor indkomst er noget, man tjener og ikke noget man får. Men vi Socialdemokrater vil aldrig sige til et menneske; Du bare må klare dig selv. Dig glemmer vi.

Nej. Vi insisterer på, at alle skal med. At vi har brug for alle. Det gælder også for de mange kontanthjælpsmodtagere, der glider længere og længere væk fra arbejdslivet.

Det job, de havde, røg. Dagpengene løb ud, hvis de overhovedet var forsikrede. Og nu venter et liv på passiv forsørgelse med alt for stor risiko for at hænge fast. For den barske sandhed er: At jo længere tid en person har været væk fra arbejdslivet, jo længere er vejen tilbage.

Og det er helt forkert, når vi nu ved, at vi om ganske få år kommer til at mangle arbejdskraft. Så hvorfor vente med at handle?

VKO tror, som Fritz og Poul, fuldt og fast på en ting. De velstående vil kun arbejde, hvis de får skattelettelser. De fattige vil kun arbejde, hvis de bliver mere

fattige.

Men vi er ikke i tvivl. Fattigdom er ikke vejen til job. Tværtimod. Fattigdom skubber mennesker ud af fællesskabet.

Noget af det første, vi gør, er at afskaffe starthjælpen og kontanthjælpsloftet. Fattigdom hører ikke hjemme i Danmark. Hverken i 2011 eller i 2020.

Derfor skal vi have et opgør med den passive forsørgelse og aggressive ligegyldighed, som regeringen har stået i spidsen for.

Derfor skal alle kontanthjælpsmodtagere, som kan arbejde, allerede efter den første måned have retten og pligten til aktivering. Vi har brug for deres arbejdskraft. De har brug for at komme hurtigst muligt i job. Vi har brug for hinanden.

Derfor skal alle unge kontanthjælpsmodtagere uden uddannelse under 30 år fremover kunne henvises til en uddannelse.

Der vil helt sikkert være nogen, som synes, det lyder hårdt og som nye krav. Og de har ret. For vi skal stille krav. Det værste, man kan gøre mod et menneske, er at vende ryggen til. I det øjeblik vi holder op med at tro på, at alle har noget at give, giver vi slip på hinanden. Og jo, vi stiller krav. Men det største krav vi stiller er, at vi ikke svigter, fordi det er nemmest.

Vi vil insistere på, at hele Danmark kommer med ud på den anden side af krisen. Og det Danmark er et, vi kan genkende. Fordi det bygger på netop vores værdier.

Og det er det, folketingsvalget handler om. Hvad er det for et Danmark, vi vil have.

I ti år har Lars Løkke Rasmussen og Pia Kjærsgaard arbejdet dag og nat på et Danmark med større skel. Med dybere kløfter mellem befolkningsgrupper.

Det er nu, vi kan vælge en ny kurs. Det er nu, vi skal sikre muligheder for de mange. Det er nu, vi skal sikre et helt Danmark. Det er nu, vi skal gøre det, som har gjort Danmark til et fantastisk land – nemlig at løfte i flok.

Kan I have en rigtig god 1. maj.

Kilde

Udlånt af Arbejdmuseet & Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

1. maj-tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helle-thorning-schmidts-1-maj-tale-2011>